Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (četvrto vijeće)

23. rujna 2020.*

„Žig Europske unije – Postupak povodom prigovora – Prijava verbalnog žiga Europske unije MUSIKISS – Raniji verbalni žig i figurativni žigovi Ujedinjene Kraljevine KISS – Sporazum o povlačenju Ujedinjene Kraljevine iz Europske unije i Euratoma – Prijelazno razdoblje – Odluka žalbenog vijeća o vraćanju predmeta Odjelu za prigovore – Dopuštenost – Relativni razlog za odbijanje – Vjerojatnost dovođenja u zabludu – Članak 8. stavak 1. točka (b) Uredbe (EZ) br. 207/2009 (koji je postao članak 8. stavak 1. točka (b) Uredbe (EU) 2017/1001))”

U predmetu T-421/18,

**Bauer Radio Ltd**, sa sjedištem u Peterboroughu (Ujedinjena Kraljevina), koji zastupa G. Messenger, *barrister*,

tužitelj,

protiv

**Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)**, koji zastupaju S. Bonne, H. O’Neill i V. Ruzek, u svojstvu agenata,

tuženik,

druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a, intervenijent pred Općim sudom, jest

**Simon Weinstein**, sa stalnom adresom u Beču (Austrija), kojeg zastupaju M.-R. Petsche i M. Grötschl, odvjetnici,

povodom tužbe podnesene protiv odluke prvog žalbenog vijeća EUIPO-a od 14. ožujka 2018. (predmet R 510/2017-1), koja se odnosi na postupak povodom prigovora između društva Bauer Radio i S. Weinsteina,

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: S. Gervasoni, predsjednik, L. Madise i R. Frendo (izvjestiteljica), suci,

tajnik: P. Cullen, administrator,

uzimajući u obzir tužbu podnesenu tajništvu Općeg suda 10. srpnja 2018.,

uzimajući u obzir prigovor nedopuštenosti koji je EUIPO istaknuo aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 10. listopada 2018.,

* Jezik postupka: engleski

uzimajući u obzir intervenijentov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 10. listopada 2018.,

uzimajući u obzir rješenje o odgodi odluke o prigovoru do odluke o meritumu od 12. veljače 2019.,

uzimajući u obzir EUIPO-ov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 24. travnja 2019.,

uzimajući u obzir izmjenu sastava vijeća Općeg suda,

nakon rasprave održane 16. siječnja 2020.,

uzimajući u obzir rješenje od 25. veljače 2020. o ponovnom otvaranju usmenog dijela postupka,

uzimajući u obzir pisana pitanja Općeg suda postavljena strankama i njihove odgovore na ta pitanja podnesene tajništvu Općeg suda 13., 16. i 19. ožujka 2020.,

donosi sljedeću

## Presudu [1]

### Okolnosti spora

1 Intervenijent Simon Weinstein podnio je 15. studenoga 2013. Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) prijavu za registraciju žiga Europske unije na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Zajednice (SL 2009., L 78, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 226.), kako je izmijenjena (zamijenjena Uredbom (EU) 2017/1001 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2017. o žigu Europske unije (SL 2017., L 154, str. 1.)).

2 Žig za koji je zatražena registracija verbalni je znak MUSIKISS.

3 Proizvodi i usluge za koje je zatražena registracija obuhvaćeni su razredima 35., 41. i 45. u smislu Nicanskog sporazuma o međunarodnoj klasifikaciji proizvoda i usluga radi registracije žigova od 15. lipnja 1957., kako je revidiran i izmijenjen, i odgovaraju, za svaki od razreda, sljedećem opisu:

– razred 35.: „oglašavanje (također na internetu), osobito oglasi (za treće); posredovanje pri zapošljavanju, posebno u vezi s glazbom ili za ljubitelje glazbe; usluge maloprodaje i veleprodaje (također i na internetu) proizvoda i usluga u području glazbe”;

– razred 41.: „organizacija, usklađivanje i stavljanje na raspolaganje rekreativnih događaja; rezervacije događanja; predstavljanje glazbe, pjevanja, kratkih i televizijskih programa, radijskih i televizijskih programa i kulturnih emisija; rezervacija i pretprodaja karata za događanja; kompilacija, prikupljanje, upravljanje i stavljanje na raspolaganje podataka u vezi s glazbom ili za ljubitelje glazbe (također pomoću baza podataka koje se mogu pregledavati putem interneta ili aplikacija)”;

– razred 45.: „društvene usluge, odnosno posredovanje pristupa interesnim zajednicama putem društvenih mreža”.

4 Prijava žiga objavljena je u Glasniku žigova Zajednice br. 2014/036 od 24. veljače 2014.

1 Navedene su samo one točke presude za koje Opći sud smatra da ih je korisno objaviti.

5 Dana 23. svibnja 2014. tužitelj, društvo Bauer Radio Ltd, podnio je sukladno članku 41. Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 46. Uredbe br. 2017/1001) prigovor na registraciju prijavljenog žiga za usluge navedene u točki 3. ove presude.

6 Prigovor se temeljio na sljedećim ranijim žigovima:

– serija sedam figurativnih žigova Ujedinjene Kraljevine, za koje je podnesena prijava 24. kolovoza 2006., a koji su registrirani 17. listopada 2008. pod brojem 2430834, koji označavaju, među ostalim, usluge „emitiranja; radiodifuzije i prijenosa radijskih emisija" iz razreda 38. i usluge „organizacije, upravljanja i proizvodnje predstava, događaja, izložbi i proslava; organizacije manifestacija u kulturne i zabavne svrhe; radijske zabave" iz razreda 41., za koje je žalbeno vijeće utvrdilo stvarnu uporabu:

/

– verbalni žig Ujedinjene Kraljevine KISS, za koji je podnesena prijava 17. rujna 2013., a koji je registriran 28. veljače 2014. pod brojem 3022390, koji označava među ostalim proizvode i usluge iz razreda 9. i 41. koji odgovaraju, za svaki od tih razreda, sljedećem opisu:

  – razred 9.: „softverske računalne aplikacije koje se mogu preuzimati; softverske računalne aplikacije koje se mogu preuzimati za mobilne uređaje; softverske računalne aplikacije koje se mogu preuzimati za telefone i tablete; softver namijenjen korištenju kao sučelje za programiranje aplikacija (API)";

  – razred 41.: „stavljanje na raspolaganje softverskih aplikacija putem internetske stranice; usluge zabave koje se pružaju putem internetske stranice; usluge radijske zabave koje se pružaju putem internetske stranice; natjecanja provedena putem internetske stranice; stavljanje na raspolaganje informacija o sportskim, kulturnim i zabavnim aktivnostima dostupnima putem softverskih aplikacija; stavljanje na raspolaganje glazbe i glazbene razonode dostupne putem softverskih aplikacija; stavljanje na raspolaganje radijskih emisija dostupnih putem softverskih aplikacija; usluge radijske zabave dostupne putem softverskih aplikacija; organiziranje natjecanja dostupnih putem softverskih aplikacija".

7 Razlozi na koje se pozvao u prilog prigovoru su oni iz članka 8. stavka 1. točke (b) i članka 8. stavka 5. Uredbe br. 207/2009 [koji su postali članak 8. stavak 1. točka (b) i članak 8. stavak 5. Uredbe 2017/1001].

8 Tužitelj se pozvao na razlikovni karakter i ugled ranijih žigova u Ujedinjenoj Kraljevini za sve proizvode i usluge obuhvaćene tim žigovima i istaknuo da bi se uporabom prijavljenog žiga nepošteno iskorištavao navedeni karakter i ugled te bi im se nanosila šteta.

9 Odlukom od 17. siječnja 2017. Odjel za prigovore djelomično je prihvatio prigovor na temelju članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009 i odbio prijavu za registraciju za sljedeće usluge:

– razred 35.: „usluge maloprodaje i veleprodaje (također na internetu) proizvoda i usluga u području glazbe";

– razred 41.: „organizacija, usklađivanje i stavljanje na raspolaganje rekreativnih događaja; rezervacije događanja; predstavljanje glazbe, pjevanja, kratkih i televizijskih programa, radijskih i televizijskih programa i kulturnih emisija; rezervacija i pretprodaja karata za događanja; kompilacija, prikupljanje, upravljanje i stavljanje na raspolaganje podataka u vezi s glazbom ili za ljubitelje glazbe (također pomoću baza podataka koje se mogu pregledavati putem interneta ili aplikacija)";

– razred 45.: „društvene usluge, odnosno posredovanje pristupa interesnim zajednicama putem društvenih mreža”.

10 Prigovor je odbijen, a prijava za registraciju bila je odobrena za usluge „oglašavanj[a] (također na internetu), osobito oglas[a] (za treće); posredovanj[a] u zapošljavanju, osobito u vezi s glazbom ili za ljubitelje glazbe” iz razreda 35.

11 Intervenijent je 14. ožujka 2017. EUIPO-u podnio žalbu protiv odluke Odjela za prigovore na temelju članaka 58. do 64. Uredbe br. 207/2009 (koji su postali članci 66. do 71. Uredbe 2017/1001).

12 Tužitelj je 18. srpnja 2017. podnio podredni zahtjev, na temelju članka 8. stavka 3. Uredbe Komisije (EZ) br. 216/96 od 5. veljače 1996. o utvrđivanju pravila postupka žalbenih vijeća Ureda za usklađivanje na unutarnjem tržištu (žigovi i dizajni) (SL 1996., L 28, str. 11.), protiv odluke Odjela za prigovore.

13 Odlukom od 14. ožujka 2018. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) prvo žalbeno vijeće EUIPO-a poništilo je odluku Odjela za prigovore i vratilo mu predmet „na ponovno odlučivanje u skladu s člankom 8. stavkom 1. točkom (b) i člankom 8. stavkom 5. Uredbe 207/2009”.

14 Što se tiče primjene članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009, žalbeno vijeće smatralo je da su određene usluge iz prijave za registraciju različite od usluga obuhvaćenih ranijim verbalnim žigom i da stoga ne može postojati vjerojatnost dovođenja u zabludu za te usluge. Odluka Odjela za prigovore stoga je poništena u dijelu u kojem ih je ocijenio sličnima. Usluge obuhvaćene žigom za koji je podnesena prijava i za koje je navedena odluka poništena bile su sljedeće:

– razred 35.: „usluge maloprodaje i veleprodaje (također na internetu) proizvoda i usluga u području glazbe”;

– razred 45.: „društvene usluge, odnosno posredovanje pristupa interesnim zajednicama putem društvenih mreža”.

15 Žalbeno vijeće je, osim toga, smatralo da su usluge „oglašavanj[a] (također na internetu), osobito oglas[a] (za treće); posredovanj[a] u zapošljavanju, osobito u vezi s glazbom ili za ljubitelje glazbe” iz razreda 35., obuhvaćene žigom za koji je podnesena prijava, bile različite od usluga obuhvaćenih ranijim žigovima. Slijedom toga, tužiteljeva podredna tužba odbijena je u pogledu pitanja sličnosti predmetnih usluga.

16 Što se tiče „uslug[a] maloprodaje i veleprodaje (također na internetu) proizvoda i usluga u području glazbe”, na koje se odnosi žig za koji je podnesena prijava i koje pripadaju razredu 35., žalbeno je vijeće u točki 51. pobijane odluke ocijenilo da su slabo slične tužiteljevim uslugama iz razreda 41., koje su obuhvaćene ranijim verbalnim žigom.

17 Glede usluga „organizacije, usklađivanja i stavljanja na raspolaganje rekreativnih događaja; rezervacije događanja; predstavljanja glazbe, pjevanja, kratkih i televizijskih programa, radijskih i televizijskih programa i kulturnih emisija; rezervacije i pretprodaje karata za događanja; kompilacije, prikupljanja, upravljanja i stavljanja na raspolaganje podataka u vezi s glazbom ili za ljubitelje glazbe (također pomoću baza podataka koje se mogu pregledavati putem interneta ili aplikacija)”, obuhvaćenih žigom za koji je podnesena prijava i koje pripadaju razredu 41., žalbeno vijeće smatralo ih je istovjetnima ili vrlo sličnima uslugama iz razreda 41. koje su obuhvaćene ranijim verbalnim žigom.

18 Žalbeno vijeće također je smatralo da su usluge „kompilacije, prikupljanja, upravljanja i stavljanja na raspolaganje podataka u vezi s glazbom ili za ljubitelje glazbe (također pomoću baza podataka koje se mogu pregledavati putem interneta ili aplikacija)” na koje se odnosi žig za koji je podnesena prijava slične uslugama iz razreda 41., koje su obuhvaćene ranijim figurativnim žigovima kao serijom i za koje je dokazana stvarna uporaba.

19 Glede usluga „organizacije, usklađivanja i stavljanja na raspolaganje rekreativnih događaja; rezervacije događanja; predstavljanja glazbe, pjevanja, kratkih i televizijskih programa, radijskih i televizijskih programa i kulturnih emisija; rezervacije i pretprodaje karata za događanja” iz razreda 41. i obuhvaćenih žigom za koji je podnesena prijava, žalbeno vijeće smatralo je da su istovjetne uslugama iz razreda 41. koje su bile obuhvaćene nizom ranijih figurativnih žigova za koje je dokazana stvarna uporaba.

20 Što se tiče vjerojatnosti dovođenja u zabludu, žalbeno vijeće smatralo je da je stupanj vizualne i fonetske sličnosti između predmetnih znakova nizak i da ne može postojati vjerojatnost dovođenja u zabludu čak i za usluge koje su ocijenjene istovjetnima ili sličnima u slučaju nepostojanja ugleda ranijih žigova. Slijedom toga, ono je poništilo odluku Odjela za prigovore u dijelu u kojem je on utvrdio da kod relevantne javnosti postoji takva vjerojatnost za istovjetne ili slične usluge, neovisno o navodnom ugledu koji navedeni žigovi mogu uživati.

21 S obzirom na ta razmatranja, žalbeno vijeće ocijenilo je da Odjel za prigovore treba provesti potpunu i detaljnu ocjenu vjerojatnosti dovođenja u zabludu, na temelju članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009, uzimajući u obzir zahtjev postojanja ugleda ranijih žigova s obzirom na sve dokaze koji su mu podneseni na temelju članka 8. stavka 5. Uredbe br. 207/2009.

22 Što se tiče niza ranijih figurativnih žigova, žalbeno je vijeće u točkama 81. i 82. pobijane odluke smatralo da je „stupanj sličnosti između [tih žigova] i prijavljenog žiga bio još manji”, te je slijedilo slično rasuđivanje.

23 Osim toga, prema mišljenju žalbenog vijeća, Odjel za prigovore pogrešno je smatrao da se javnosti na koje se odnose usluge za koje je utvrdio da nisu slične u prijavi za registraciju i specifikacijama ranijih žigova ne podudaraju. Slijedom toga, poništio je odluku navedenog odjela glede članka 8. stavka 5. Uredbe br. 207/2009.

24 Naposljetku, žalbeno je vijeće u točki 114. pobijane odluke pojasnilo da „[s] obzirom na to da je predmet vraćen Odjelu za prigovore i da konačna odluka nije još[bila] donesena, protiv te odluke [bi se] mogla podnijeti žalba protiv odluke kojom se konačno odlučuje o prigovoru”.

## Zahtjevi stranaka

25 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži EUIPO-u i intervenijentu snošenje troškova.

26 U prigovoru nedopuštenosti EUIPO od Općeg suda zahtijeva da:

– proglasi tužbu nedopuštenom;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

27 U svojem odgovoru na tužbu EUIPO od Službeničkog suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

28 Intervenijent od Općeg suda zahtijeva da:

– proglasi tužbu nedopuštenom;

– podredno, odbije tužbu kao neosnovanu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

## Pravo

### *Uvodna razmatranja*

29 Intervenijent je na raspravi održanoj 16. siječnja 2020. istaknuo da, s obzirom na to da se prigovor protiv registracije žiga Europske unije MUSIKISS temelji na ranijim žigovima Ujedinjene Kraljevine, u slučaju povlačenja Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske iz Europske unije bez sporazuma, taj prigovor treba odbiti jer potonji više ne bi uživali istu zaštitu i stoga bi tužba podnesena Općem sudu postala bespredmetna.

30 Nakon povlačenja Ujedinjene Kraljevine iz Unije, Opći je sud mjerama upravljanja postupkom donesenima u skladu s člankom 89. svojeg poslovnika pozvao stranke da se izjasne o primjeni članka 127. Sporazuma o povlačenju Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske iz Europske unije i Europske zajednice za atomsku energiju (SL 2020., L 29, str. 7.; u daljnjem tekstu: Sporazum o povlačenju), kao i o presudama od 29. studenoga 2018., Alcohol Countermeasure Systems (International)/EUIPO (C-340/17 P, neobjavljena, EU:C:2018:965), i od 30. siječnja 2020., Grupo Textil Brownie/EUIPO – The Guide Association (BROWNIE) (T-598/18, EU:T:2020:22).

31 U tom pogledu valja podsjetiti da je 1. veljače 2020. Sporazum o povlačenju, koji definira načine povlačenja Ujedinjene Kraljevine iz Unije, stupio na snagu. Tim se sporazumom predviđa prijelazno razdoblje od 1. veljače do 31. prosinca 2020., koje se može jednom produljiti, na razdoblje od najviše jedne do dvije godine (u daljnjem tekstu: prijelazno razdoblje).

32 Članak 127. sporazuma o povlačenju predviđa da se, osim ako je tijekom prijelaznog razdoblja predviđeno drukčije, pravo Unije i dalje primjenjuje na državno područje Ujedinjene Kraljevine.

33 Iz toga slijedi, kao što to priznaju stranke u svojim pisanim odgovorima na mjere upravljanja postupkom, da se, u nedostatku suprotnih odredbi u sporazumu o povlačenju, Uredba 2017/1001 i dalje primjenjuje na žigove Ujedinjene Kraljevine i da, prema tome, raniji žigovi koje je tužitelj registrirao u toj državi i dalje uživaju istu zaštitu kao što je ona na koju bi imali pravo da se Ujedinjena Kraljevina nije povukla iz Unije do kraja prijelaznog razdoblja.

34 Taj je zaključak potkrijepljen činjenicom da postojanje relativnog razloga za prigovor treba ocijeniti u trenutku podnošenja prijave za registraciju žiga Europske unije protiv kojeg je podnesen prigovor (presuda od 30. siječnja 2020., BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, t. 19.).

35 Okolnost da bi raniji žig mogao izgubiti status žiga registriranog u državi članici u trenutku nakon podnošenja prijave za registraciju žiga Europske unije, osobito nakon eventualnog povlačenja dotične države članice iz Unije, u načelu nije relevantna za ishod prigovora (presuda od 30. siječnja 2020., BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, t. 19.).

36 Iz toga slijedi da u ovom slučaju, na dan donošenja ove presude, povlačenje Ujedinjene Kraljevine iz Unije ne utječe na zaštitu koju raniji žigovi uživaju kao žigovi Europske unije. Slijedom toga, na tim žigovima može se temeljiti prigovor na registraciju žiga za koji je podnesena prijava.

37 Što se tiče pitanja koje je intervenijent postavio na raspravi glede tužiteljeva pravnog interesa nakon povlačenja Ujedinjene Kraljevine iz Unije, valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, pravni interes pretpostavlja da poništenje pobijanog akta može samo po sebi imati pravne posljedice i da tužba tako može svojim rezultatom donijeti korist stranci koja ju je podnijela (vidjeti presudu od 17. rujna 2015., Mory i dr./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, t. 55. i navedenu sudsku praksu). *A fortiori*, u ovom slučaju, uzimajući u obzir sporazum o povlačenju, raniji žigovi Ujedinjene Kraljevine i dalje uživaju istu zaštitu do kraja prijelaznog razdoblja. Stoga navedeno povlačenje ne dovodi u pitanje pravne učinke pobijane odluke u odnosu na tužitelja, tako da potonji i dalje ima interes zahtijevati njezino poništenje.

38 Iz toga slijedi da ovaj postupak zadržava svoj predmet unatoč povlačenju Ujedinjene Kraljevine iz Unije.

***Dopuštenost tužbe***

39 EUIPO i intervenijent ističu dvije zapreke vođenju postupka, od kojih se prva temelji na članku 66. stavku 2. Uredbe 2017/1001 i na općem načelu upravnog prava prema kojem samo odluke koje izražavaju konačan stav uprave mogu biti predmet tužbe, a druga na članku 72. stavku 4. navedene uredbe, prema kojem „[t]užbu može podnijeti svaka stranka u postupku pred žalbenim vijećem za koju je njegova odluka nepovoljna”.

*Argument o postojanju zapreke vođenju postupka koji se temelji na članku 66. stavku 2. Uredbe 2017/1001 i općem načelu upravnog prava prema kojem samo odluke kojima se izražava konačno stajalište uprave mogu biti predmet tužbe*

40 EUIPO tvrdi da se, u skladu s člankom 66. stavkom 2. Uredbe 2017/1001, protiv odluka kojom se postupak za jednu od stranaka ne okončava može podnijeti žalba samo zajedno sa žalbom protiv konačne odluke, osim ako je protiv nje dopuštena posebna žalba.

41 EUIPO i intervenijent smatraju da pobijanom odlukom nije okončan postupak u odnosu na tužitelja i da, slijedom toga, ne predstavlja izraz konačnog stajališta EUIPO-a u pogledu žiga za koji je podnesena prijava. Prema EUIPO-ovu mišljenju, iako se članak 66. stavak 2. Uredbe 2017/1001, kao takav, ne odnosi na tužbe pred Općim sudom, valja ga smatrati izrazom općeg načela upravnog prava Unije na temelju kojeg upravni akt ne može biti predmet nadzora ako nije izraz konačnog stajališta koje je donijelo upravno tijelo Unije.

42 EUIPO i intervenijent tvrde da je Odjel za prigovore pobijanom odlukom stavljen u položaj da ocijeni ugled ranijih žigova i, na temelju toga, vjerojatnost dovođenja u zabludu između suprotstavljenih žigova, tako da će tužitelj, ovisno o slučaju, imati mogućnost, kao prvo, osporavati novu odluku navedenog Odjela pred žalbenim vijećem i, kao drugo, podnijeti tužbu Općem sudu protiv odluke tog vijeća.

43 U tom pogledu valja utvrditi, kao što to priznaje EUIPO, da se članak 66. stavak 2. Uredbe 2017/1001 ne odnosi na postupke pred Općim sudom, nego na žalbe podnesene pred žalbenim vijećima EUIPO-a protiv odluka koje su donijela njegova prvostupanjska tijela. Nasuprot tomu, tužba podnesena Općem sudu protiv odluka navedenih vijeća obuhvaćena je člankom 72. navedene uredbe. Slijedom toga, suprotno onomu što tvrdi EUIPO, dopuštenost tužbi protiv odluka žalbenih vijeća pred Općim sudom ne može se ispitati s obzirom na članak 66. stavak 2. te uredbe (presuda od 16. travnja 2018., Polski Koncern Naftowy Orlen/EUIPO (Oblik benzinske crpke), T-339/15 do T-343/15, neobjavljena, EU:T:2018:192, t. 28.).

44 Što se tiče EUIPO-ova i intervenijentova argumenta koji se temelji na općem načelu upravnog prava Unije prema kojem upravni akt ne može biti predmet nadzora ako nije izraz konačnog stajališta koje je donijelo upravno tijelo Unije, najprije valja istaknuti da sud Unije nije priznao takvo opće načelo prava. Iako je točno da tužba podnesena protiv pripremnog akta nije dopuštena jer nije usmjerena protiv akta koji predstavlja konačan stav uprave donesenog na kraju postupka, sud Unije već je prihvatio dopuštenost tužbe protiv akata kojima se ne utvrđuje konačno stajalište uprave, ali čiji doseg za njihova adresata opravdava da ih se ne smatra pukim pripremnim aktima. Osim toga, nikad nije presuđeno da odluka žalbenog vijeća ima karakter pripremnog akta, iako nakon poništenja odluke Odjela za prigovore upućuje predmet na ispitivanje tog odjela. Naime, članak 72. Uredbe 2017/1001, određujući da se „[p]rotiv odluka žalbenih vijeća u vezi sa žalbama mogu [] podnositi tužbe Općem sudu”, ne pravi nikakvu razliku između tih odluka, ovisno o tome predstavljaju li one konačno stajalište tijela EUIPO-a.

45 U svakom slučaju, u skladu s člankom 71. stavkom 2. Uredbe 2017/1001, ako žalbeno vijeće vrati predmet na ponovno odlučivanje odjelu koji je donio pobijanu odluku, to je vijeće vezano obrazloženjem i izrekom odluke navedenog vijeća ako su predmetne činjenice iste (presuda od 16. travnja 2018., Oblik benzinske crpke, T-339/15 do T-343/15, neobjavljena, EU:T:2018:192, t. 31.). Iz toga slijedi da u ovom slučaju zaključci i razlozi pobijane odluke u pogledu sličnosti proizvoda i usluga, sličnosti znakova i vjerojatnosti dovođenja u zabludu u slučaju nepostojanja navodnog ugleda ranijih žigova predstavljaju konačno stajalište tog vijeća o tim aspektima spora, koji obvezuje Odjel za prigovore koji je sada zadužen za ispitivanje pitanja ugleda na temelju članka 8. stavka 1. točke (b) i članka 8. stavka 5. Uredbe br. 207/2009. Stoga tužitelj mora moći osporavati konačne zaključke tog vijeća a da ne mora čekati nastavak postupaka pred navedenim odjelom, da bi zatim pokrenuo postupak pred istim vijećem i, po potrebi, zatim pred Općim sudom protiv nove odluke. Iz toga slijedi da pretpostavljeno opće načelo prava Unije na koje se poziva EUIPO, prema kojem samo odluke kojima se izražava konačno stajalište uprave mogu biti predmet tužbe, ni u kojem slučaju ne može opravdati nedopuštenost ove tužbe.

46 Iz toga slijedi da se prvi argument o postojanju zapreke vođenju postupka ne može prihvatiti.

*O zapreci vođenju postupka koja se temelji na članku 72. stavku 4. Uredbe 2017/1001*

47 EUIPO i intervenijent tvrde da tužitelj nema pravni interes za pokretanje postupka protiv pobijane odluke jer mu ona omogućuje da se njegov prigovor konačno prihvati u odnosu na sve predmetne usluge, uključujući one koje su ocijenjene različitima, s obzirom na to da je žalbeno vijeće zaključilo kako bi u slučaju postojanja ugleda ranijih žigova mogla postojati vjerojatnost dovođenja u zabludu, a taj ugled stoga treba ispitati Odjel za prigovore kako bi donio konačnu odluku na temelju članka 8. stavka 1. točke (b) i članka 8. stavka 5. Uredbe br. 207/2009. Oni ističu da se u tom pogledu ne može smatrati kako pobijanom odlukom nije udovoljeno tužiteljevim zahtjevima, tako da zasebna tužba podnesena protiv pobijane odluke nije dopuštena u smislu članka 72. stavka 4. Uredbe 2017/1001, koji predviđa da tužbu pred Sudom može podnijeti svaka stranka u postupku pred žalbenim vijećem za koju je njegova odluka nepovoljna.

48 U tom pogledu valja podsjetiti da, u skladu sa sudskom praksom, za odluku žalbenog vijeća kojom je prihvaćen zahtjev jedne od stranaka pred tim vijećem na temelju jednog od razloga odbijanja registracije ili ništavosti žiga ili, općenitije, na temelju samo jednog dijela argumentacije te stranke, neovisno o tome što je druge razloge ili tvrdnje iste stranke možda propušteno ispitati ili su odbijeni, treba smatrati kao da je njome udovoljeno zahtjevima te stranke (vidjeti presudu od 25. rujna 2015., Copernicus-Trademarks/OHIM – Bolloré (BLUECO), T-684/13, EU:T:2015:699, t. 28. i navedenu sudsku praksu).

49 Međutim, iz točke 110. pobijane odluke proizlazi da je žalbeno vijeće odbilo tužiteljevu podrednu žalbu kojom osporava ocjenu sadržanu u odluci Odjela za prigovore, prema kojoj su usluge „oglašavanj[a] (također na internetu), osobito oglas[a] (za treće); posredovanj[a] u zapošljavanju, osobito u vezi s glazbom ili za ljubitelje glazbe” iz razreda 35., na koje se odnosi žig za koji je podnesena prijava, bile različite od usluga obuhvaćenih ranijim žigovima. Nadalje, navedeno je vijeće, s jedne strane, prihvatilo intervenijentovu žalbu u dijelu u kojem zahtijeva poništenje odluke tog odjela i, s druge strane, odbilo tužiteljevu podrednu žalbu u pogledu pitanja sličnosti usluga. Tužitelj stoga nije uspio u svojem zahtjevu pred tim vijećem. Osim toga, valja podsjetiti da je odlukom navedenog odjela koju je poništilo to vijeće djelomično udovoljeno tužiteljevim zahtjevima u dijelu u kojem je prihvaćen njegov prigovor protiv registracije žiga za koji je podnesena prijava za sve usluge iz razreda 41. i 45. kao i za određene usluge iz razreda 35., odnosno „usluge maloprodaje i veleprodaje (također na internetu) proizvoda i usluga u području glazbe”.

50 Osim toga, valja utvrditi da žalbeno vijeće nije udovoljilo tužiteljevim zahtjevima u pogledu različitih točaka.

51 Kao prvo, žalbeno vijeće odbilo je tužiteljeve argumente o sličnosti usluga, zaključivši da su određene usluge iz razreda 35. i 45. na koje se odnosi žig za koji je podnesena prijava različite od usluga obuhvaćenih ranijim žigovima (vidjeti točke 14. i 15. ove presude).

52 Kao drugo, žalbeno je vijeće zaključilo, još jednom suprotno onomu što je pred njim tvrdio tužitelj, da je za sve usluge koje su ocijenjene istovjetnima ili sličnima stupanj sličnosti između znakova nizak, tako da nije mogla postojati vjerojatnost dovođenja u zabludu zbog nepostojanja ugleda ranijih žigova (vidjeti točku 20. ove presude). U tim okolnostima, tužiteljevo pravo da podnese prigovor na registraciju žiga za koji je podnesena prijava, prema pobijanoj odluci, u potpunosti ovisi o ugledu ranijih žigova, tako da se ne može smatrati da su u pobijanoj odluci prihvaćeni tužiteljevi navodi, tim više što se može pokazati da je teret dokazivanja ugleda koji tužitelj snosi teško ispuniti.

53 Iz toga slijedi da se drugi argument o postojanju zapreke vođenju postupka ne može prihvatiti.

54 Argumente o postojanju zapreka vođenju postupka koji su istaknuli EUIPO i intervenijent stoga valja odbiti.

[*omissis*]

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

proglašava i presuđuje:

**1. Tužba se odbija.**

**2. Društvu Bauer Radio Ltd nalaže se snošenje troškova.**

Gervasoni Madise Frendo

Objavljena na javnoj raspravi u Luxembourgu, 23. rujna 2020.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik